

ma je povetil ponižno svojo kodrasto glavico ter solznih oči zaprosil dobrega nebeškega Očeta odpuščanja. Oče nebeški ga je pogladil z dobrotljivo roko. Strti perutnici sta odpadli in novi, zlati sta vzrastli. Sedaj je bil Mirko s svojim tovarišem srečen in priden med trumami krilatcev v nebeškem rajju.

Osojski: Ptička v novembru.

Oh, kako je to hudo,
oh, kako je to bridko,
ko je zmrzlo vse okrog:
polje, griči, vrt in log!

Nimam hiše,
nimam luknje,
večer piše —
jaz brez suknje.

Perja imam malo,
hladno je še to —
revče zmrzovalo
zopet noč bom vso . . .

A poglej — tu luknja mala!
Tukaj noč bom to prespala.
Ah, kakó prijetno tu je:
polno mehkega mahú je.
Hvala stokrat mu za to,
kdor nastlal je luknjo to!

